

*Komu zbude „Ach“ a komu „Běda“? Komu sváry? Komu plané řeči? Komu zbytečné modřiny? Komu zkalený zrak?
--- Z knihy Přísloví 23. kapitoly.*

K mému životnímu mottu, jakkoliv je košaté, patří to, že z předmětu "láska" se v Boží škole nepropadá. (Není to Otcova vůle, máme učitele, který nás nechce vyhodit a potopit, který nás naopak podporuje a který chce, abychom u zkoušky obstáli. Je jím Kristus a po něm Duch svatý).

1. Jakou byste si dali známku na vysvědčení z předmětu "láska"? Jak byste "to" vůbec hodnotili a podle čeho?
2. Stává se ti (jako otci, matce, synovi, dceři, křesťanovi, člověku...), že ačkoliv teoreticky "to" víš, nejde ti "to" v praxi a v životě?
3. Co by muselo být jinak a v čem by byl rozdíl, kdyby ti "to" najednou v praxi šlo?
4. Verš "Dej mi synu můj srdce své..." z Přísloví 23,26 vznáší velký nárok. Může takhle velký nárok vznést rodný otec na dítě? Je tím myšleno více, než jen věnuj mně pozornost? Anebo může ho klást na druhého člověka jakýkoliv člověk v roli mentora, učitele, vychovatele, kazatele, vedoucího? Nebo bys řekl, že se toto slovo odehrává jen mezi nebeským Otcem a tebou? Chápeš-li to jako slovo nebeského Otce k tobě, jak na tebe působí a jaký obsah v něm nacházíš?

(Zvaž např. mezigenerační a mezilidské vztahy, představy a nároky starších na mladé, které někdy mladí sotva dosáhnou, a když ano, třeba jen jako plniči představ starších. Záleží vůbec v křesťanství na srdci? Proč se píše o cestách? Je křesťanství, které předáváme, dopředu hotový produkt s představou, jak to má pro druhé lidi vypadat a jak mají cesty ostatních lidí být předem nalinkované a vyznačené?)